

Mannen og svanen, København 1992

Da jeg gikk på fotoskole i København pleide jeg å gå tur i parken der noen av *bøgene* gjerne møttes etter mørkets frembrudd. En formiddag så jeg denne eldre mannen og svanen i omfavelse, og jeg nærmet meg forsiktig med kameraet. Jeg spurte ikke om å få fotografere, men jeg kunne merke på mannens kroppsspråk at han ga sitt samtykke. Senere leste jeg at ett eneste slag fra en svanes vinge er nok til å knekke armen på en voksen mann. Bildet er fotografert med et mellomformatkamera fra 50-tallet.

May-Irene Aasen

VERDEN GJENNOM MAY-IRENES ØYNE

Eller hvordan vindusviskere, innsvøpte stoler og en svanes kyss løfter vårt blikk.

Hos May-Irene Aasen er det ikke alltid "det avgjørende øyeblikk" som er viktigst, men det pågående øyeblikket som avgjør.

Ubemerket fester hun motivet til film når situasjonen hvisker og hun hører. Hennes fotografi er lavmælt og sympatisk, det har rammer, men er flyktig. Det er konkret, men unnslipper, slik som livet gjør hvis man glemmer å være til stede.

May-Irene er definitivt til stede. Hun oversetter hverdagen og byens rytmer til bilder, hun venter til øyeblikkene sammenfaller med hennes egen rytme, til øyeblikkene, øyet og pekefingeren blir ett.

Jeg har sett dette bildet før tenker jeg, men ikke helt, hun viser meg noe kjent, men på en slik måte at det virker helt nytt for meg, det blir et første møte eller et nytt møte som Jan Erik Vold skriver. "Et nytt møte og all den smerte det innebærer ... men likevel gleder vi oss ... jackpot på jackpot".

Lyset lever i utkanten av bildene til May-Irene, lyset er rett utenfor rekkevidde, noe som gjør at vi strekker oss for å nå det, for å holde det fast, noe som er umulig, like umulig som det var for sola å vekke poeten Frank O'Hara.

Men anstrengelsen lønner seg for i bestrebelsen etter å fange lyset kommer vi så tett på mørket at vi ser alt det vakre som bor i det, som spiller i det.

Tilstedeværelsen vokser mot oss fra skyggene, trekker oss inn og omfavner oss.

May-Irene ser for oss og bildene hennes husker for oss.

Hun fotograferer sin verden, som er vår verden, hvis vi hadde hatt blikket til å se den og med et humoristisk blikk og kompositorisk nysgjerrighet tolker hun de mest ordinære ting på en slik måte at de danner grunnen for en svært personlig stil som lever videre i oss lenge etter at vi har fjernet oss fysisk fra bildene.

Med sitt kamera og sitt omtenkssomme blikk avstedkommer May-Irene Aasen ettertensksom poesi og da gjør det ikke lenger noe at det er tynt med lommer på likskjorta.

Terje Thorsen, Tronsmo, slutten av september 2010